

Az ördög és a ministráns

KISSLAKI LÁSZLÓ

A szerző előadóművész, Németországban él. Legutóbbi írását 2013. 1. számunkban közzöltük.

A Jóisten a szomszédunkban lakott, a Szent Adalberthez címzett kápolnában. Néha ez a közelség hátrányos volt, mert előfordult, hogy a reggeli misére kijelölt két ministráns nem futott be időre a hó, vagy betegség miatt. Ilyenkor Hámori bácsi átjött hozzánk, és megzörgette a posta vasrolóját. Ugyanis ott laktunk a mamával egy pici kocsmából lett szolgálati lakásban. Ekkor már tudtuk a bátyámmal, hogy megint át kell szaladni a sekrestyébe, és piros szoknyát kell rántani a kék mackóra. Az jó meleg volt. Egy hosszú, csipkés, fehér karinget rá, meg egy piros posztó vállrészt, ami ugyancsak jól elkelt felülre ilyenkor.

Télen nem volt túlfűtött a templom. A radiátorok vasbordái is egymáshoz koccantak; csakúgy remegtek a hidegtől, még fűteni is elfelejtettek. Vagy éppen nem volt miből. Krisztus urunk persze nem fázott, pedig a római katonák alig kötővel szegezték a keresztre.

Negyedóra alatt megvoltunk a csendes misével, amit itt-ott a padok közt elveszve, csak néhány nénike imádkozott végig. Nem hiszem, hogy melegedni jöttek volna be hajnalok hajnalán.

Időközben otthon már megérkezett a kehes, zöld postásautó. Még hét előtt szétosztottuk a beérkezett zsákból a fiókbérlőknek címzett leveleket, majd iskolába nyargaltunk.

Egyszer csoda történt! Éppen becsöngettek, mire beloholtunk a bátyámmal, de ahelyett, hogy a többiek az osztályban ücsörögtek volna, az utcán kaszinóztak. Nem volt tévedés; kiderült, hogy a pedellus korábban már mindenkit hazazavart azzal, hogy tíznapos szénaszünet lesz. Azt pedig rögvest a kéthetes karácsonyi vakáció követi. Én biztos voltam, hogy ez a Jóisten ajándéka nekem, a reggeli miséért.

Egy-két szolgálati év alatt, már ahogy idősebb lettem — mert nemigen nőtem — végigjártam az egész ministráns ranglétrát. Kezdet kezdetén még külső, majd másod, s a legvégén a csöngős posztra kerültem. Természetesen latinul kellett válaszolnom a papnak a mise folyamán, kezdve a confiteortól egészen az ámenig, ami persze rengeteg tudást igényel. A Nagyhéten én is őriztem társammal a Szent-sírt, de inkább a nyitott pénzes kosárkán volt a szemünk, ahová a hívők dobálták az adományt. Volt ott mindenféle pénz. Lukás kétfilléres, öt-, tíz-, na meg réz húszfilléres, sőt még a drága alumínium forintot sem sajnálták a tehetősebb hívek a szegényektől.

A legszebb, a legfelemelőbb viszont az volt, hogy én kezelhettem a szép hangon csilingelő misecsengőt. Mikor megráztam, még a legyek is letérdeltek meakulpázni a templomfalra. Persze velük

az egész felnőtt gyülekezet. Fura érzés volt azt hinnem, hogy az én akaratomra térdel le az egész egyházközség. — Már miért is ne? — hiszen én is térdeltem. És még csak egy pissenés sem hallatszott.

Bezzeg télvíz idején, egész gyereket kívánó, nehéz szolgálat volt a temetés. Igaz, a fekete posztószoknya elég meleg volt, mégis átfázott az ember, mikor néha egy-egy távolra ásott sírgödörhöz ballagott az atya előtt a keresztrel. Mert szaladni nem lehetett, már csak az idősebb gyászolók miatt sem. Enyhítette a végtisztesség szomorúságát az a tizenegy forint, amit a tisztelendő úrtól kaptam. Hébe-hóba borralalót is nyomtak a kezembe, de azt is természetesen a mamának adtam.

Évente, karácsonykor ő is kapott a templomtól ezt-azt, mert özvegy volt — s mi is ott voltunk koloncnak a nyakán —, de szűkösen, mert a fél ország is igencsak rászorult volna. Olyan szegények voltunk, hogy néha a mama átszalajtott a szomszéd egérhez, aki a templomban lakott, sóért, cukorér' miegymásér'. Az szegény adott is volna, ám sokszor, sajnálja, de nekisincsenel mentem haza.

Legcsodálatosabb volt nekem a Mi urunk nagyheti szolgálata. A templom majd' mindig tömve volt. Még aki egész évben — a szentesti misét kivéve — ide se dugta az orrát, most az is eljött. Mert ugye biztos, ami biztos. Betértek az előrelátók — azért ugye, sose leheszen tudni alapon. Idemerészkedett az óvatosabbja is, ki talán a város másik végében lakott rangosabb elvtársként, s nem mert az ottani templomba mutatkozni — mert tudvalevőleg a falnak is füle van. Meg szeme. S néha még jelentést is tud írni...

Nagypénteken fekete lepellel letakart koporsó állt a templom közepén. A bejáratnál a baloldali mellékoltárnál volt a Szentsír, s benne Krisztus korpusza. Előtte kicsi vesszőkosár, amibe a hívők pénzt dobáltak a szegények számára. Azt mindig egy-egy ministráns pár őrizte egymást váltván. Nagyszombaton egyedül kezdtem a Krisztuspénzt őrizni, mert a társam még nem jött meg. Futólag ránéztem a pénzes kosárra, s a meglepetéstől majd' hanyatt estem térdeltemben. Egy gyönyörű tízes ücsörgött a sok filléres, forintos pénzhalmon, büszkén, mint egy kotlós! Körbenéztem, de a Mi Urunkon kívül csak egy öreg néne beszélgetett elmélyülten Szűz Máriával.

Én csak a pénzt bámultam. A papír tízes, az olyan hatalmas összeg volt, hogy csak valami álruhás grófkisasszony tehette oda. De az is lehet, hogy csak próbának helyezték direkt a halom tetejére. Gondoltam, azért belemarkolok az aprós kupacba és a szoknyám alá suttyantom a mackózsebbe — hiszen mi is szegények vagyunk, és most milyen jól jönne otthon, de elszégyelltem magam. Hiszen én azért vagyok itt, hogy vigyázzak a magamhoz hasonló elvetemült söpredékre, nehogy meglopják Krisztus szegényeit.

Az Úrnapi körmenet viszont a legszebb kalárisa volt az évnek. A templom lépcsőjénél állva vártunk a többi ministránssal, míg a hívők is kikászálódnak a padok közül, hogy mögénk sorakozva végre megindulhassunk. Legelől a plébános úr ment, s mellette én vi-

hettem a Megváltót, egy kétméteres feszülettartó rúdhoz rögzítve. Csodálatos érzés volt. Fölöttem Krisztus Úr elégedetten nézelődhetett a tavaszi napsütésben, amíg megkerültük a haranglábat. A megál-lóból éppen kicsörömpölt a negyvenhetes villamos. Mellettünk lé-pésre fékezte kerekeit; tisztelettel csöngetett, majd továbbloholt a Móricz Zsigmond körtér felé.

VIOLA SZANDRA

Jó

*Ruháikba húzódnak az emberek.
Mindig várnak.
Én szétvetem lábamat.
Úgy dobálom szavaim, mint ruháimat.
És ez csönd. Majdnem merénylet.
Rohanó bénultságban dolgoznak az emberek,
mint szíveik és gyomraik,
s az időnek sincs jobb dolga, mint az évszakok.
A természet zöld halála tavasszal én vagyok!
Csapzottra fürdetem magam és
elolthatatlan zuhogású tűzben mosom a testem.
Jól van ez így,
mert újratáplál az ízlelhetetlen.*

Itt minden

*Itt minden szándékos tett kudarc.
Észrevétlennek kell maradnom
de idővel
behálózlak mint
a ráncok,
— apró fonalak
tested szövőszékén —
olyan óvatosan kell
hogy ne is vegyük
észre a különbséget
közted és köztem
egymás árnyékai legyünk
egymás remegésében.*